

Sygn. akt III CZ 65/10

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSA Maria Szulc (sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa L. S.

przeciwko K. S.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 stycznia 2011 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 31 sierpnia 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powoda, wniesioną przez zastępującego go adwokata, od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 24 czerwca 2010 r. z powodu jej nieprawidłowego opłacenia. Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny wskazał art. 130² § 3 k.p.c., który na podstawie art. 8 ust 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania cywilnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571 - dalej jako: ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r.) stosuje się do postępowań wszczętych przed dniem 1 lipca 2009 r. Pozew w rozpoznawanej sprawie wniesiony został dnia 17 kwietnia 2002 r., w związku, z czym nieprawidłowo opłacona apelacja wniesiona przez adwokata podlegała odrzuceniu bez wezwania do uiszczenia opłaty.

W zażaleniu z dnia 21 września 2010 r. powód zarzucił wydanie tego postanowienia z naruszeniem art. 130² § 3 k.p.c. oraz art. 149 u.k.s.c. i wniósł na tej podstawie o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Skarżący nietrafnie podnosi, że do końca postępowania w pierwszej instancji w sprawie powinny mieć zastosowanie przepisy poprzednio obowiązującej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 13 czerwca 1967 r. (Dz. U. z 2002 r., nr 9, poz. 88 - tj.) oraz ówczesnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego nie zawierających art. 130² § 3 k.p.c., który wprowadzony został dopiero ustawą z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 - dalej jako: ustawa z dnia 28 lipca 2005 r.), jak również, iż całkowite zwolnienie go od kosztów sądowych wykluczało konieczność uiszczenia opłaty podstawowej od apelacji.

Po pierwsze zauważyć należy, że opłata podstawowa w wysokości 30 zł powinna zostać pobrana stosownie do art. 14 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 2 u.k.s.c., zgodnie z którym zwolnienie strony od kosztów sądowych nie zwalnia jej

z obowiązku uiszczenia opłaty podstawowej od apelacji. Przepis ten, a także związany z nim art. 100 ust. 2 zd. 2 u.k.s.c. zostały uchylone ustawą z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 21/07, poz. 123), która w art. 2 nakazuje stosować przepisy dotychczasowe do spraw wszczętych przed dniem 10 marca 2007 r. Dla obowiązku uiszczenia opłaty nie ma znaczenia data zakończenia postępowania w pierwszej instancji oraz data wniesienia środka odwoławczego, lecz jedynie data wniesienia powództwa - tak, powołując się na wcześniejszą konsekwentną linię orzecniczą, Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 czerwca 2008 r., III CZP 48/08, (OSNC 2009, nr 7-8, poz. 102) oraz w postanowieniu z dnia 30 października 2008 r., IV CZ 83/08 (niepubl.). Z tych powodów nie można zaakceptować wykładni § 2 tej ustawy, jaką proponuje skarżący - uzależniając obowiązywanie przepisów dotychczasowych od toczenia się postępowania w tej samej instancji.

Po drugie, skarżący, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, zobowiązany był do samodzielnego uiszczenia opłaty podstawowej od środka zaskarżenia. Jak trafnie stwierdził Sąd Apelacyjny, zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. do niniejszego postępowania, wszczętego pozwem z dnia 17 kwietnia 2002 r., miał zastosowanie art. 130² § 3 k.p.c. Z okoliczności zwolnienia powoda od kosztów sądowych skarżący błędnie wywodzi, iż na podstawie art. 149 u.k.s.c. w sprawie powinny mieć także zastosowanie przepisy kodeksu postępowania cywilnego sprzed nowelizacji dokonanej w/w ustawą z dnia 28 lipca 2005 r. Reguła intertemporalna wprowadzona w tym przepisie ma odniesienie wyłącznie do przepisów u.k.s.c. i nie dotyczy art. 130² § 3 k.p.c. Czasowy zakres stosowania tego przepisu wyznaczony został natomiast w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. - i na tej podstawie stosuje się on do apelacji wniesionej przez powoda w niniejszej sprawie.

Równocześnie zauważyć należy, że uiszczenie przez powoda opłaty podstawowej od apelacji w terminie tygodniowym od dnia doręczenia postanowienia o jej odrzuceniu, z powołaniem na art. 130² § 2 k.p.c. nie sanuje braku fiskalnego apelacji. Przepis ten dotyczy, bowiem jedynie pism podlegających zwrotowi na podstawie zarządzenia, nie zaś środków zaskarżenia podlegających odrzuceniu w drodze postanowienia.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. zażalenie podlega oddaleniu.